

ΕΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

N. ΠΙΘΩΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»

Διευθύνονται ἀποστέλλονται εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματέστην καὶ χαρτονομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΣΚΕΛΕΤΟΥ, (μετὰ ἐπιλόγου), μυθιστορία Ἰσπανικὴ (Συνέχεια).
— Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΕΟΡΟ, μυθιστορία Ἀλιεῦδρου Δουμά. (Συνέχεια). — ΕΡΒ-
ΜΙΤΟΥ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ, διήγημα, (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτῆς

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἢ κατὰ ἑξαμήνας 6.
Ἐν τῇ ἑκτετακτῇ φρ. χρυσῶν 10. Ἐν Ρωσσίᾳ: ρούβλια 4.
ΦΙΛΑΔΑ προηγούμενα λεπτὰ 30.

Θά ζήσης ἐτι ἀρκετὸν καιρὸν. (Σελ. 330).

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΣΚΕΛΕΤΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΣΠΑΝΙΚΗ

ΜΑΝΟΥΗΛ ΦΕΡΑΪΝΑΝΔΟΥ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

(Συνέχεια [ἑξ. προηγούμενου φύλλου].)

ΕΒ'

Τὴν ἐπιούσαν, ἡ Ἀδελαΐς ἐξήρχετο τῆς οἰκίας τῆς καθ' ἣν ὦραν ἐγὼ ἐξηρχόμην τῆς ἰδικῆς μου.

Ἐκείνη μὲν ἵνα μεταβῇ παρὰ τῇ Κλάρα, ἐγὼ δ' ὅπως πορευθῶ παρὰ τῷ Μιαντουκατούκ.

Ὅ,τι συνέβη μετὰ τῆς Ἀδελαΐδος

καὶ τοῦ Λοπές δὲν ἔμαθον εἰμὴ ἀπὸ ἐγ-
νόμην φάντασμα, ἡ ὁποία καταστάσις μου
ἐπιτρέπει μοι νὰ βλέπω καὶ ἀκούω, ἄνευ
ὀφθαλμῶν καὶ ὠτῶν, ἐν τε τῷ παρελθόντι
καὶ τῷ ἐνεστώτι, πᾶν ὅ,τι σχετίζεται
μετὰ τῆς ἱστορίας μου· τὸ θαυμάσιον τοῦ-
το δῶρημα ἔλαβον μετὰ τὸν φαινόμενον
θάνατόν μου.

Θέλω σοὶ διηγηθῇ, λοιπόν, τὴν μετὰ
τοῦ Λοπές συνέντευξιν τῆς Ἀδελαΐδος.

Μὴ λησμονῆς, ὅτι ἡ Ἀδελαΐς ἦτο ἐγ-
γονή τοῦ Μιαντουκατούκ, θυγάτηρ τῆς
Παρθένου-τῆς-Αὐγῆς, ἐπομένως θυγάτηρ
τοῦ Λοπές.

Ἡ Ἀδελαΐς ἠγνόει, ὅτι ὁ Λοπές ἦτο

πατήρ τῆς, ὡς ἐκεῖνος ἠγνόει, ὅτι ἐκείνη
ἦτο θυγάτηρ του.

— Ὁ Λοπές ὅμως ἐγνώριζε τὸν Μιαν-
τουκατούκ, ἐπομένως δὲν ἠδύνατο νὰ ὑ-
ποπτεύσῃ, ὅτι ἡ συνοδούουσα τὸ φάντα-
σμα εἰς τὸν χορὸν νέας.

— Ὁ Λοπές ἐγίνωσκεν, ὅτι ὁ Μιαν-
τουκατούκ ἦτο ζῶν, ἐθεωρεῖτο δ' ὑπὸ τῆς
Κλάρας ὡς φάντασμα, διότι ὁ Λοπές διη-
κόλυε τὴν εἰσοδὸν αὐτοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς.

Ὁ Λοπές ὑπετάσσεται εἰς τὸν Μιαντου-
κατούκ, ἐνεκα τῶν εἰς χεῖρας τούτου εὐρι-
σκομένων ἀποδείξεων περὶ τῆς ἐσχάτης
προδοσίας ἐκείνου, αἵτινες ἠδύναντο ν' ἀ-
ντιβιβάσωσιν αὐτὸν εἰς τὴν ἀγχόνην.

Ἐνεκα τούτου, οὐ μόνον ἡ Ἀδελαΐς, ἀλλὰ καὶ ὁ Λοπὲς, ἐπίσης ἐπόθει τὴν ἀπώλειαν τοῦ Ἀλθαρές.

Τοιαύτη ὑπῆρχεν ἡ πρὸς ἀλλήλους στάσις πατρὸς καὶ θυγατρὸς, ἀγνωσούντων τὴν συγγενικὴν σχέσιν των.

Οὐδ' ἠδύνατο ὁ φιλύποπος Λοπὲς νὰ φαντασθῇ, ὅτι ὁ πάππος εἶχε νυμφευθῇ τὴν ἐγγονὴν του.

ΕΓ'

Ἐνθ', λοιπόν, μετέβαινον ἐφ' ἀμαξίης εἰς τὴν ἑπαυλιν, ἐν τῇ κατῴκει ὁ Μιαντουκατόν, ὑπὸ πάντων ἀγνωσόμενος, ἐζήρχετο αὐτῆς ἡ Ἀδελαΐς, μελανειμὼν καὶ ἔχουσα τὸ πρόσωπόν της κεκαλυμμένον διὰ πυκνοῦ πέπλου.

Αἱ ἀμαξαὶ ἡμῶν διεσταυρώθησαν.

Ἡ Ἀδελαΐς, ἀφικομένη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Κλάρας, ἀντὶ ν' ἀνέλθῃ εἰς τὴν μεγάλην κλίμακα, διηυθύνθη εἰς τὸ ἰσόγειον, ἐν οἷς ἔκειντο τὰ γραφεῖα.

Ὁ Λοπὲς, περιφροντὶς, ἐβηματίζειν εἰς τὸ γραφεῖον, ἐν ᾧ ὑπῆρχε τὸ ταμεῖον.

Εἰς τὴν θάαν τῆς κεκαλυμμένης τὸ πρόσωπον γυναικός, τῆς ὁποίας ἡ κομψὴ περιβολὴ ἐνεδεικνυεν αὐτὴν ὡς περιωπῆς πρόσωπον, πρέσβη πρὸς αὐτὴν μετὰ τῆς ἐπιφυλακτικῆς ἀβρότητας τῶν τρόπων τῶν χρηματιστῶν.

— Εὐαρεστήθητε, εἶπεν ἡ Ἀδελαΐς, νὰ μοι παρᾶσχῃτε βραχειὰν συνέντευξιν.

— Σὰς ἀκούω, κυρία.

— Ἐπεθύμουν νὰ ἤμεθα μόνοι.

— Τότε, λάβετε τὸν κόπον νὰ εἰσέλθῃτε, εἶπεν ὁ Λοπὲς, ἀνοίξας τὴν θύραν ἰδιαίτερου γραφείου, ὁμοίου πρὸς τὰ ὑπάρχοντα παρὰ παντὶ τραπεζιτικῷ οἴκῳ.

— Κλείσατε τὴν θύραν, σὰς παρακαλῶ, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή, ἀφοῦ εἰσῆλθεν.

Ὁ Λοπὲς ὑπήκουσε.

Τότε, ἡ Ἀδελαΐς, ἥτις εἶχε καθήσει ἐπὶ ἀνακλίντρου, ἀπέκάλυψε τὸ ὄρατον πρόσωπόν της.

Ὁ Λοπὲς ἐκινήθη πρὸς τὰ ὀπίσω.

— Ἐννοῶ τὴν ἐκπληξίν σας· δὲν ἐλάβομεν ποτὲ συμπεροντολογικὰς σχέσεις.

— Ἐρχεσθε διὰ ταιαύτας, κυρία;

— Οἱμοὶ! ναι! διότι εἰμαι δυστυχεστάτη.

— Ὑμεῖς δυστυχῆς!.. Ὅθι ὑπέθετον, ὅτι ὁ κύριος Ἀλθαρές...

Ἡ Ἀδελαΐς ἐποίησατο κίνημα ἀνυπομονησίας.

— Εἰμαι δούλη του, εἶπε.

— Ἐνόμιζον...

— Ἐνομιζετε!.. Ἀ! πᾶσα γυνὴ τοῦ κόσμου ὀφείλει ν' ἀποκρύπτῃ τὴν κατὰστασιν τῆς ψυχῆς της... Ἀλλ' ὅς ἀφήσωμέν αὐτὰ, σὰς ἐξορκίζω· ἔρχομαι νὰ ζητήσω παρ' ὑμῶν μίαν ἐκδούλευσιν, ἀλλὰ παρ' ὑμῶν προσωπικῶς, οὐχὶ παρὰ τοῦ τραπεζιτικοῦ οἴκου...

— Ἐάν μοι ᾔναι δυνατόν νὰ σὰς ὑποχρεώσω...

— Ἐχω ἀνάγκην δεκαπεντακισχιλίων φράγκων.

Ὁ Λοπὲς διηυθύνθη παραχρῆμα πρὸς

τι συρτάριον, τὸ ὁποῖον ἠνέωξε καὶ ἔλαβεν ἐξ αὐτοῦ δεκαπέντε τραπεζικὰ γραμμάτια, τὰ ὁποῖα περιετύλιξε καὶ παρέδωκε πρὸς τὴν Ἀδελαΐδα.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ἐκείνη· ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἐκτὸς τῆς καλῆς πίστεώς μου, δὲν ἔχω ἐτέραν ἐγγύησιν· ἐλπίζω ὅμως, ὅτι τάχιστα θέλω δυνηθῇ ν' ἀποζημιώσω ὑμᾶς διὰ τὴν παρεχομένην μοι καὶ διὰ τὰς αἰτηθησομένους ἐκδουλεύσεις.

— Ὅπως ἀπαλλάξω ὑμᾶς, κυρία, τοῦ κόπου νὰ ἐπανέλθῃτε, δύνασθε μόνον νὰ μοι εἰπῇτε τίνος ποσότητος ἔχετε ἀνάγκην.

— Ὅχι, ὄχι· ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἔχω ἀρκούντα χρήματα, ὅπως ἐξέλθω τῆς περιπλοκῆς. Ἐντὸς μηνός, θέλω προσφύγει ἐκ νέου εἰς τὴν ὑμετέραν φιλίαν καὶ μετ' ὀλίγον θέλω σὰς πληρώσει... ἴσως κάλλιον ἢ ὡς προσδοκᾶτε.

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἐν μέγα ἐλάττωμα, εἶπεν ὁ σκελετός, διακόψας τὴν διήγησίν του, δῆλα δὴ περιπίπτει εἰς ὑποθέσεις.

Ποσάκις δὲν ἀποδίδομεν εἰς τοὺς ἐπιβούλους λόγους φίλου ὁποῖαν οὗτος ἐπιθυμεῖ ἐννοῖαν;

Ὁ Λοπὲς ὑπέθεσεν, ὅτι αἱ λέξεις «μετ' ὀλίγον θέλω σὰς πληρώσει ἴσως κάλλιον ἢ ὡς προσδοκᾶτε» εἶχον τὴν φρικτὴν ἐννοίαν, ὅτι, μετ' ὀλίγον θὰ εἶμαι χήρα καὶ οὐχὶ δούλη... ἐὰν δὲ θέλητε... διότι ἡ Ἀδελαΐς εἶχε προσφέρει ἐκείνας τὰς λέξεις μετὰ ὅσον τόσον χαῦνον καὶ οἰκτερόν, χρωματίζουσα δ' αὐτάς, οὕτως εἶπε· — τὸ βλέμμα εἶναι ὁ χρωματισμὸς τῆς ὀμιλίας — διὰ βλέμματός ἡδέως, ὥστε ὁ Λοπὲς, ὅστις εἰσείει τὸν Μιαντουκατόν, ἐνόμισεν, ὅτι εὖρε πρόχειρον ὄργανόν τῆς ἱκανοποίησεως τοῦ πάθους του. Ὡθούμενος ὑπὸ τοῦ μίσους του, ἐθεώρησεν ἀναγκαῖον νὰ διαφωτίσῃ ἐκεῖνο τὸ μυστήριον.

— Κυρία, τὸ ταμεῖον ἡμῶν εἶναι ἀνοικτόν, εἶπεν. Ἐὰν ὁ οἶκος Ἀλθαρές καὶ Σα ἔχῃ ἀνάγκην τῶν ὑπηρεσιῶν ἡμῶν...

— Εἰς τί ἀναμινγνύονται οἱ οἶκοι Λοπὲς καὶ Ἀλθαρές; ἀπήντησεν ἡ Ἀδελαΐς. Ἐάν μοι ἐδανείσατε τὰ χρήματα μετὰ τὴν σκέψιν ταύτην, σὰς ἀποδίδω αὐτὰ. Οὐτε ἡ κυρία Κλάρα Δέμου, οὐδ' ὁ κύριος Χριστόφορος Ἀλθαρές ἔχουσι σχέσιν πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἀφορῶσαν μόνον εἰς τὸν κύριον Σεβῆρον Λοπὲς καὶ τὴν Ἀδελαΐδα... ἀγνοῶ τίνος... τὴν Ἀδελαΐδα Ἀλθαρές, διότι μόνον τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου μου ἔχω.

Ἡ Ἀδελαΐς ἐξεστόμισε τὰς τελευταίας λέξεις μετὰ τόνου ἀπχερσεκίας, βαθείας εἰρωνείας, δυνάμεθα δὲ νὰ εἰπώμεν καὶ συγγρατούμενης ὀργῆς.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, κυρία, εἶπεν ὁ Λοπὲς, ἀπώθων μετὰ καλοκάγαθίας τὰ τραπεζικὰ γραμμάτια, τὰ ὁποῖα προσέφερον αὐτῇ ἡ Ἀδελαΐς, λαμβάνων τὴν εὐχαρίστησιν νὰ θέσῃ εἰς τὴν διαθέσιν ὑμῶν πᾶσαν τὴν πίστιν μου.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε Λοπὲς· πόσον ὁμῶς θὰ φαίνεται ὑμῖν παραδοξόν!

— Σὰς παρακαλῶ, κυρία, νὰ μὴ με δώσητε ἐξηγήσεις... σέβομαι τὰ αἰτίαι...

— Δὲν ἀρκεῖ· μάθετε...
— Ὑποθέτω.

— Δὲν θέλω νὰ ὑποθέτῃτε· θέλω νὰ μάθῃτε τὴν ἀλήθειαν· ὁ Ἀλθαρές εἶναι ἄτιμος.

Ὁ Λοπὲς δὲν προσεδόκα τοιαύτην ὁμολογίαν, εἰς τὴν ὁποίαν, κατ' ἀρχάς, ἡ γνῶσις τί ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἀ! ἐγὼ ἐνόμιζον ὑμᾶς εὐτυχῇ...

— Εὐτυχῇ! Ὁ Ἀλθαρές δὲν ἔπαυσε τοῦ νὰ ᾔναι ὁ στρουφὸς Ἰνδός, ὁ ἐπίσης τυραννικὸς καὶ ζηλότυπος· μετὰ τῆρεῖ ἐγκεκλεισμένην... δυσπιστεῖ πρὸς με καὶ μοι ἀρνείται τὰ ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα... Τὰ χορηγοῦμένον μοι χρηματικὸν ποσὸν εἶναι ἀνεπαρκές· μόνον δὲ συνάπτουσα χρέη, τῶν ὁποίων τὴν ὑπαρξίν θά μοι ᾔτο ἀδύνατον ν' ἀποκρύψω πλέον, ἀνευ τῆς ὑμετέρας γενναιότητος, ἠδυνήθην νὰ διαγᾶγω μετρίως, ὡς πρὸς τὴν κοινωνικὴν θέσιν μου. Βλέπετε ἐκείνην τὴν ἀμαξάν;

Διὰ τοῦ κιγκλιδωτοῦ παραθύρου ἐδείκνυνεν αὐτῇ εἰς τὴν ὁδὸν λαμπράν ἀμαξάν.
— Οἱ ἵπποι εἶναι ἀριστοὶ καὶ ἡ ἀμαξὰ ὠραιοτάτη, εἶπεν ὁ Λοπὲς.
— Τὰ χρεωστῶ... Ἀνάγκη νὰ πληρώσω ἐντὸς μηνός... τότε δὲ θέλω ἀναγκασθῇ πάλιν...

— Πόσα θὰ πληρώσητε, κυρία;

— Εἴκοσι πέντε χιλιάδας φράγκων.

Ὁ Λοπὲς ἠγέρθη.

Ἡ Ἀδελαΐς τὸν ἐσταμάτησε, λαβοῦσα αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρός.

— Ὅχι, ὄχι· αὐτὰς τὰς εἴκοσι πέντε χιλιάδας φράγκων, εἶπε, συνοδεύουσα τὰς λέξεις τῆς μετ' ἐκφραστικοῦ μειδιήματος, θὰ μοι τὰς ἐγχειρίσητε εἰς τὴν οἰκίαν μου.

— Εἰς τὴν οἰκίαν σας, κυρία! ἀνεφώνησεν ὁ Λοπὲς. Ὅσακις μετέβην παρὰ τῇ κυρίῳ Ἀλθαρές, δὲν ὑπερέβην τὰ γραφεῖά του.

— Μετέβητε μόνον ἐν καιρῷ ἡμέρας.

— Βεβαίως.

— Ἐγὼ θέλω δεχθῇ ὑμᾶς τὴν νύκτα.

— Ἀ!

— Ναι. Ἐχω ἀνάγκην νὰ συνδιαλεχθῶ μετ' ὑμῶν περὶ ἐτέρων ὑποθέσεων. Φοβεῖσθε νὰ ἐλθῃτε;

— Διὰ τί νὰ φοβηθῶ νὰ ἔλθω, ἀφοῦ ὑμεῖς δὲν φοβεῖσθε νὰ με προσκαλεῖτε;

— Καὶ πότε θέλετε ἔλθαι;

— Ἀπόψε.

— Ἀπόψε... ὄχι... εἶναι πολὺ ταχέως... σήμερον εἶναι Δευτέρα... ἔλθετε πρὸς Σάββατον.

— Τὸ Σάββατον;

— Τὸ μετουνικτιόν.

— Πόθεν θέλω εἰσελθεῖν;

— Ἐκ τοῦ κήπου... θὰ σὰς περιμένω πλησίον τῆς μικρᾶς θύρας.

— Θέλω ἔλθαι.

— Τότε, ὑγειαινότε· δὲν παραμένω περισσότερον. Σπεύδω νὰ πληρώσω τοὺς δανειστάς μου καὶ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν οἰκίαν· ὑγειαινότε, εὐχαριστῶ, τὸ Σάββατον.

Ἡ Ἀδελαΐς ἐκάλυψεν αὐτὴς τὸ πρόσωπόν της.

— Ὑγιαίνετε, τὸ Σάββατον, εἶπεν ὁ Λοπές, ἀνοίξας τὴν θύραν.

Ἡ Ἀδελαΐς ἐξῆλθεν.

Ὁ Λοπές, μείνας μόνος, ἐψιθύρισεν:

— Εἶναι τι πλέον τῆς ἀγοραπωλησίας γυναικός· τὸ δάνειον εἶναι ἐπιδεξία προφάσις· ὑπάρχει συμμαχία μισούς. ὦ! Μιαντουκατοῦκ! Μιαντουκατοῦκ!

Ὁ Λοπές ἐπέστρεψεν εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ ἐπανελάβε τοὺς βηματισμούς του μεταξὺ τῶν νεκρῶν ὑπαλλήλων, τῶν ὁποίων οἱ περὶ τῆς ἐπισκέψεως τῆς ἀγνώστου κυρίας ψιθυρισμοὶ ἔπαυσαν, ἅμα τῇ ἐμφανίσει αὐτοῦ.

ΕΔ'

Ἐγώ, κατὰ τὸ χρονικὸν ἐκεῖνο διάστημα, ἠκολούθουν τὴν ἀμμόδη καὶ ἐκατέρωθεν διὰ δένδρων πεφυτευμένην διόδον τῆς μίαν λεύγαν τῆς Μαρτίτης ἀπεχούσης ἐπαύλειος τοῦ Μιαντουκατοῦκ.

Εἶχον μελετήσει καλῶς τὸ μάθημά μου, πλὴν ἠγνόουν εἰσέτι διὰ τίνος προφάσεως νὰ δικαιολογήσω τὴν ἐπίσκεψίν μου.

Αἰφνης ὅμως ἀνεῦρον αὐτήν.

Ἀνὴρ τις ἵστατο εἰς ἓν τῶν παραθύρων τῆς οἰκίας, εἶχε δὲ τὸ πρόσωπον ἀλλοκότως ἐστιγμένον.

Ἦτο ὁ Μιαντουκατοῦκ.

Ἀποθὰς τῆς ἀμαξίας, παρέδωκα τὸ ἐπισκεπτήριόν μου εἰς ὑπηρετήν, μετ' ὀλίγον δ' εἰσῆχθην εἰς ἰσόγειον αἵθουσαν.

Γέρων τις με ὤψιν ἀγρίαν, ἀναμφιβόλως εἰς Πίντος ἐκ τῆς μεσημβρίας τοῦ Μεξικοῦ, ἦλθε πρὸς με.

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ ὁμιλήσητε τῷ κυρίῳ Ἀλβαρὲς; μοι εἶπεν, ἀφοῦ μ' ἐχαιρέτησεν.

— Ἀκριβῶς.

— Ἐγὼ ἐκπροσωπῶ αὐτὸν εἰς ὅλας τὰς ὑποθέσεις.

— Ἡ ὑπόθεσις, διὰ τὴν ὁποῖαν ἦλθον, δὲν ἐπιδέχεται τὴν παρέμβασιν τρίτου προσώπου.

— Λυποῦμαι, ἀλλ' ὁ κύριος Ἀλβαρὲς δὲν δέχεται συνήθως... οὐδένα συναναστρέφεται.

— Εἶδε τὸ ἐπισκεπτήριόν μου;

— Μόνος ἐγὼ τὸ εἶδον, κατὰ τὴν συνήθειαν.

— Εὐαρεστηθῆτε νὰ το δεῖξητε αὐτῷ καὶ θέλει μὲ δεχθῇ.

Ὁ Πίντος ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὴν ἀναποφάσιτος.

— Νὰ σὰς ὁμιλήσω εἰλικρινῶς, δὲν τολμῶ, εἶπεν ἐπὶ τέλους· τοῦτο δὲν γίνεται συνήθως· ὁ κύριος Ἀλβαρὲς τὸ ἔχει ἀπαγορεύσει ρητῶς.

— Γινώσκω, ὅτι θέλει δυσανεστῆθῃ ἐὰν τῷ γράψω ὅτι ἦλθον καὶ δὲν με ἀνήγγειλον πρὸς αὐτόν.

— Δὲν τολμῶ, ἐπανελάβε ὁ Πίντος ἀποφασιστικῶς καὶ ἀνυπομονῶν.

Ἡρχίζον καὶ ἐγὼ νὰ ὀργίζωμαι, διότι πάντοτε μ' ἐξηρέθισαν τὰ προσκόμματα.

Φεῦ! ἐὰν ἐγίνωσκον ποῦ ἤθελε μὲ φέρει ἡ πλήρης δυσχερεὶς καὶ κινδύνων πόρεία μου!

Ἡ ὀργή μου ἦτο τόσῳ μᾶλλον μείζων ὅσῳ ἤμην βέβαιος, ὅτι ὁ Μιαντουκατοῦκ μὲ εἶχεν ἴδει καὶ ὅτι βεβιαῶς μὲ εἶχεν ἀνγνωρίσει καὶ εἶχεν ἀναπολήσει τὸν παρὰ τοῦτον τρόπον, καθ' ὃν ἐγνωρίσθημεν.

Ὁφείλον ὅμως νὰ ὑποχωρήσω, διότι ὁ Πίντος ἦτο ἀμετάπειστος.

Ἐμελλόν, λοιπόν, ν' ἀπέλθω, ὅτε θύρα τῆς ἡνεώχθη καὶ ἐνεφανίσθη ὁ Μιαντουκατοῦκ, φέρων εὐρὺν ἐρυθρὸν κοιτώντιον.

— Ἀ! εἶσαι σύ. Ζέα! Εἰσελθε, θέλω νὰ σοι δώσω ἀκρόασιν. Τί θὰ μοι εἴπῃς; Ἀπήγγειλε δὲ τὰς λέξεις ταύτας με παραδόξον, ψυχρὸν, σαρκαστικὸν καὶ ἐνέχον ποῖαν τινὰ ἀγρίαν ἀπειλὴν τόνον.

Μετὰ μίαν στιγμὴν, ὅτε μέγας ἀρχηγὸς καὶ ἐγὼ ἐκαθήμεθα ἀντιμέτωποι ἐντὸς παραδόξου δωματίου.

ΕΕ'

Ἐξῶθεν δὲν ἦτο δυνατὴ ἡ ὑπόνοια, ὅτι ὑπῆρχεν ἐν ἐκείνῃ τῇ οἰκίᾳ δωμάτιον ὁμοίον ἐκείνῳ ἐν ᾧ εὐρισκόμην.

Ἦτο, καθ' ὅλην τὴν σημερινὴν τῆς λέξεως, ἰνδικὴ καλύθη ἐκ ξύλου τῶν Ἰνδιῶν. Ψάθη ἐπίσης ἐξ Ἰνδιῶν ἐκαλύπτε τὸ ἐξοδαφός, ἀπὸ δὲ τῶν τοίχων ἐκρέμαντο τὸ πυροβόλον, ὁ πέλεκυς, τὸ ρόπαλον καὶ τὰ ἐνδύματα τοῦ Ἰνδοῦ ἀρχηγοῦ· περὶ δὲ τὴν ἐσθῆσιν ἐστὶν ὑπῆρχον μακροὶ σιρταὶ κομῶν, προσκεκολλημέναι εἰσέτι ἐπὶ τοῦ ζηροῦ, ἐρρυτιδωμέναι καὶ μέλανος, ὡς ἀπεσπασμένου ἀπὸ τοῦ κορμοῦ φλοιοῦ δένδρου, δέρματος τῶν κρανίων. Ἐνῷ εἰσῆρχετο τις, διέκρινεν ἐξωγραφημένον, ἐπὶ μεγάλου καὶ ἀνωθεν φωτισμένου μέρους τοῦ ἀπέναντι τοίχου, τοπεῖον τοῦ μεσημβρινοῦ Μεξικοῦ, ἡ ἐκ τοῦ ὁποίου ὀρθογώνια πλάτη ἦτο πλήρης.

Τίς εἶχε ζωγραφῆσαι ἐκεῖνο τὸ θαῦμα; Εἶχον γοητευθῇ.

Ἐντὸς ἐκείνης τῆς καλύθης, τὰ πάντα εἶχον τὴν πρωτοτυπίαν, μὴ ἐξαίρουμένου τοῦ πολυτελῶς κατεργασμένου ἐρυθροῦ κοιτώντιου καὶ τοῦ παραδόξου σκουφώματος τοῦ Ἰνδοῦ.

ΕΣ'

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἐκαθήσεν ἐπὶ τῆς ψάθης ἀπέναντι τῆς θύρας, ὡς ἐὰν εὐρίσκετο ἐν τῇ καλύθῃ του εἰς τὴν ἔρημον· ἐνευσε μοι δὲ νὰ λάβω θέσιν πλησίον του, καὶ ἀκολουθῶς μὲ παρετήρησεν ἐπὶ τινὰ λεπτὰ τῆς ὥρας ἀτενῶς καὶ αὐστηρῶς.

— Τίς σοι εἰδείξε τὴν ὁδόν, ὅπως ἐλθῇς παρ' ἐμοί; μὲ ἥρωτησε, λαλῶν ἀριστα τὴν ἰσπανικὴν γλῶσσαν.

— Σὺ αὐτός, ἀπεκρίθην ἀνευ φιλοφρονήσεων.

— Πῶς! ἐγώ;

— Ναί, σύ. Εἶμαι κυνηγός.

— Ἀ! εἶσαι κυνηγός!

— Ναί, ἡμέραν δὲ τινὰ, εὐρισκόμενος εἰς τὰ περὶ χωρὰ, ὑπερέβην ἀπροσέκτως τὰς κιγκλίδας τοῦ κήπου σου, ὅπου, ἐγείρας τοὺς ὀφθαλμούς, σὲ εἶδον εἰς τὸ παράθυρον...

— Ἀ! μὲ εἶδες; εἶναι πολὺς καιρὸς;

— Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν... δὲν ἐνθυμούμαι ἀκριβῶς.

— Πιθανόν, πιθανόν... εἶπεν ὁ Μιαντουκατοῦκ. Δυστυχία εἰς σὲ ὅμως ἐὰν με ἀπατάς. Τότε...

Μ' ἐλάβεν ἐκ τῆς κεφαλῆς καὶ περιέφερεν ἐπ' αὐτῆς ἕνα τῶν δακτύλων του, ὡς ἤθελε πράξει διὰ κοπτεροῦ ἐργαλείου, καὶ μοι εἰδείξε τὰς ἐκ τῶν τοίχων κρεμαμένας κόμας.

— Ὅχι, δὲν σε ἀπατῶ, εἶπον· ὅτι ὅμως συνέβη μεταξὺ ἡμῶν...

— Ἀπαιτεῖ ἐξήγησιν, εἶναι ἀληθές.

— Ἐμελλόν ν' ἀπολαύσω τῆς ποθητῆς εὐνοίας ἀγαπωμένης γυναικός, ὅτε ἐπῆλθε.

— Τῆς Κλάρας! ἀνεφώνησεν ὁ Ἰνδός με βραγχινὴν φωνήν. Ἡ Κλάρα ἦτο παράφρων ἐκείνην τὴν νύκτα.

— Διατί μ' ἐξελέξατο μάρτυρα τῆς παραφροσύνης τῆς;

— Διότι σὲ ἀγαπᾷ, εἶπεν ὁ Μιαντουκατοῦκ, προσβλέπων με παραδόξως.

— Μὲ ἀγαπᾷ;

— Ναί, ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ ὡς οὐδέποτε ἠγάπησε.

— Λοιπόν, διατί ἀκολούθως ἀπεποιήθη νὰ με δεχθῇ;

— Διότι φοβεῖται.

— Τίνα;

— Τὸν Λοπές.

— Μοι ἐλάλησε περὶ αὐτοῦ λίαν εὐνοικῶς.

— Διότι τὸν φοβεῖται.

— Ἀλλὰ διατί;

— Διότι τὴν ἀγαπᾷ.

— Ἐξηγήθητι σαφέστεραν.

— Αἱ γυναῖκες, ἰδίως δ' αἱ Ἰνδοί, εἶναι πολὺ ἀγχινοεῖς.

— Ἡ Κλάρα ὅμως δὲν εἶναι ἀληθῆς Ἰνδῇ.

— Ἐγώ, ὁ πατήρ της, εἶμαι Ἰνδός καὶ ἡ ὥραία Κομφή—Ἐλαφος, ἡ μήτηρ της, ἦτο ἐπίσης Ἰνδῇ.

Ἐνῷ προῦφερε ταύτας τὰς λέξεις, τὰ βλέφαρά του ἔτρεμον καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροβόλουν τρομεροί, τεθλιμμένοι καὶ ἀπειλητικοί.

Ἐπηκολούθησε βραχεῖα σιγῇ.

Ὁ μὲν Μιαντουκατοῦκ ἐσιώπα, δεσποζόμενος ὑπὸ τῶν ἀναπολήσεών του, ἐγὼ δ' ἐσιώπων, κατεχόμενος ὑπὸ τῆς φοβερᾶς θέας τοῦ ἀγρίου.

Πρὸς στιγμὴν μάλιστα μετενόησα, διότι προῦκάλεσα ἐκείνην τὴν συνέντευξιν.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ, καταβαλὼν ἰσχυρὰν προσπάθειαν, ὡς ἂν ἀποδιώξῃ φρικτὴν εἰκόνα, ἐπραύνη καὶ μοι εἶπεν:

— Ἐλέγομεν περὶ τοῦ φόβου, τὸν ὁποῖον ὁ Λοπές ἐμπνέει τῇ Κλάρᾳ. Τῷ ὄντι, ὁ Λοπές εἶναι ἀτιμος, τὸν ὁποῖον θέλω ἐκδικηθῇ· θὰ λάβω ἐκδίκησιν, ἀρμόζουσαν εἰς Ἰνδόν, τελειοποιηθέντα ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων. Ἡ Κλάρα κρύπτεται ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου ἐν τῇ παράφορᾳ τῆς παραφροσύνης τῆς ἐξωμολογήθη τὸν πρὸς σὲ ἔρωτά της, ἀλλὰ τώρα κρύπτεται, διότι γινώσκει τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτά τοῦ Λοπές. Οὗτος δὲν ὡμολόγησεν αὐτῇ τὸν

ἔρωτά του, οὐδὲ παρέσχεν ἐνδείξεις αὐτοῦ, εἶναι ὅμως δυσχερέστατον ν' ἀπατηθῇ ὁ ὀφθαλμὸς γυναικός, ἰδίως δὲ μάλιστα, τὸ ἐπαναλαμβάνω, ὅτε ἡ γυνὴ ἔχει ἰνδικὸν αἷμα εἰς τὰς φλέβας τῆς. Ἡ Κλάρρα ἐνόησεν, ὅτι ὁ Λοπὲς, ὅσον ἐὰν ἦναι φαῦλος, εἶναι ὅμως γενναῖος, ὥστε οὐδὲν δύναται ν' ἀναχαιτίσῃ αὐτόν, ἐπίσης δὲ λίαν πονηρός, ὥστε καὶ νὰ διαπράξῃ ἀδίκημα, ἀνευ ἐνδείξεως τῆς ἐνοχῆς του. Γινώσκει, ὅτι ὁ μετ' αὐτῆς γάμος σου ἤθελεν εἶναι τὸ σημεῖον μεγίστης δυστυχίας σου, ἀπομακρύνεται δὲ σοῦ, διότι σὲ ἀγαπᾷ. Οὐχ ἦττον, ἐὰν τὸ θέλῃς, θέλει γίνεαι σύζυγός σου.

— Ἐὰν τὸ θέλω! ἀνεφώνησα.

— Ὅφείλεις νὰ τὸ θελήσῃς ἡ θυγάτηρ μου εἶναι ὑπὲρ πλούτος, θαύμασις, ὥραία καὶ ἀσπίλος· οὐδέποτε ἠγάπησεν, οὐδέποτε... Σὺ πρῶτος ἠγάπηθης ὑπ' αὐτῆς.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Ὅσον περὶ τῆς διανοίας μου. Ἡ-ξεύρεις δὲ τί ἐπίσπε τὴν Κλάρραν νὰ ἐρασθῇ σοῦ; Ἡξεύρεις τὸν λόγον, ἕνεκα τοῦ ὁποίου ἐγώ, ἐκείνην τὴν νύκτα, σ' ἐξέβαλον τῆς οἰκίας, χωρὶς νὰ σοι εἶπω λέξιν; Σὲ ἀγαπᾷ, διότι ἐν σοὶ ὑπάρχει τι τὸ γοητευτικόν· διείδεν ἐν σοὶ ἄνδρα πάσχοντα ἐξ ἔρωτος, εἰς τὸν ὅποιον οὐδεμία γυνὴ ἤθελεν εἶναι ἱκανή ν' ἀνταποκριθῇ· διείδεν ἄνδρα σταθερόν, ἐχέμυθον, ἐσχεῖ πάσχοντα, ἀλλὰ σιωπηλῶς, μὴ παραπονούμενον, οὐδ' ἐκδηλοῦντα τὸν ἔρωτά του, ἄνδρα, τοῦ ὁποίου τὴν χεὶρ μειδιῶσιν, ἐνφ' ἡ καρδίᾳ κλαίει ἄνδρα μὲ ψυχὴν γενναίαν, ἔτοιμον νὰ θυσιάσῃ τὰ πάντα εἰς τὸν ἔρωτά του, ταπεινὸν καὶ ὑπομονητικὸν πρὸς τὴν ἀγαπωμένην γυναῖκα καὶ σταθερὸν εἰς τὴν ἐλπίδα του, ἣτις λέγει αὐτῷ: «Ἡμέραν τινά, θέλεις ἱκανοποιηθῇ, θέλεις γίνεαι κύριος τῆς καρδίας τῆς γυναικός, τὴν ὁποίαν δὲν ἐννοεῖς, ἀλλ' ἣτις πληροῖ τὸν βίον σου». Προσέτι, τὸ ἄγριον ὁρμέφυτον τῆς Κλάρρας ἐμάντευσε τὴν ψυχὴν σου, ἣτις ἔχει τι ἐπίσης ἄγριον. Ἡ Κλάρρα καταβιβρώσκεται ὑπὸ ἀδασίμου τύψεως τῆς συνειδήσεως, ὅτι μ' ἐθανάτωσεν, ἐπίσης δ' ὑπὸ τοῦ φόβου, τὸν ὅποιον ἐμπνέουσιν αὐτῇ αἱ ἐμφανίσεις μου, διότι μὲ θεωρεῖ φάντασμα, ἐνφ' βλέπεις ὅτι εἶμαι ἄνθρωπος ζῶν ὡς σύ, τὸν ὅποιον ὁ Λοπὲς, δούλος τῶν διαταγῶν μου, εἰσάγει εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς, ὡς αἰεὶ θέλησω. Ἄς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸν πρὸς σὲ ἔρωτά τῆς θυγατρὸς μου. Οὗτος ὁ ἔρως ἔχει ἀφορμὴν τὴν μὴ μεμφίμοιρον καὶ γενναίαν εὐστάθειάν σου, ἣτις κολακεύει τὸν πᾶς γυναῖκα, ἐπίσης δὲ τὴν ἀόριστον συμπάθειαν, ἣτις ἐπικρατεῖ μεταξὺ τοῦ ἰνδικοῦ αἵματος αὐτῆς καὶ τῆς ὡς λύκου ψυχῆς σου.

— Τῆς ὡς λύκου ψυχῆς μου;

— Ναί, Ζέκ, διότι εἶσαι ἄτιμος, ἱκανὸς διὰ πάντα, πλην τοῦ νὰ μὴ γίνῃς δούλος τῆς Κλάρρας· αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος, ἕνεκα τοῦ ὁποίου ἠθέλησα νὰ συνδιαλεχθῶ μετὰ σοῦ καὶ νὰ σε μεταχειρισθῶ ὡς φίλον· ἕνεκα τούτου, θέλεις γίνεαι σύζυγός τῆς θυγατρὸς μου, ἐὰν συγκατατεθῇς εἰς ὅ, τι θέλω σοὶ εἶπει.

— Κηρυττόμενος ὅμως φίλος μου, ἐνφ' κατὰ τὴν γνώμην σου, εἶμαι ἄτιμος, κηρύττεις σαυτὸν ἐπίσης ἄτιμον.

— Ὅχι, διότι εἶμαι ἀγαθός... ἀγαθώτατος, ἀλλ' ὅχι εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε νὰ συγχωρήσω τοὺς ἐχθρούς μου, τοὺς Εὐρωπαίους. Ἐὰν δὲν ἤρχοντο εἰς τὴν ἔρημον ν' ἀρπάσωσι τὴν θυγάτηρά μου νὰ φονεύσωσι τὴν σύζυγόν μου, δὲν ἤθελον δοκιμάσει τὰ δηλητηριάσαντα τὴν ψυχὴν μου φρικώδη δυστυχήματα· θὰ ἦμην εὐτυχής, ὡς ἐπίσης ἡ Κλάρρα μου ἤθελεν εἶναι τοιαύτη, γιγνομένη σύζυγος μεγάλου ἀρχηγοῦ δὲν ἤθελον ἀναγκασθῇ νὰ παρακολουθῇ αὐτὴν εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ νὰ ζῶ εἰς ταύτας τὰς χώρας, ὅπου στεροῦμαι ἀέρος καὶ ὅπου τὰ πάντα εἶναι ἀθλία, ὅπου δὲν ὑπάρχουσι λειμῶνες, δένδρα, ποταμοί, τρικυμῖαι, ἀλλὰ τὰ πάντα εἶναι μαλθακὰ καὶ θηλυπρεπῆ. Ζῶ ἐνταῦθα ὡς μέγα κῆτος τοῦ ὠκεανοῦ ἐντὸς λίμνης, θνήσκων καὶ ἐκνευρίζομενος· ὑποφέρω κατὰ τρόπον ἀκατάληπτον. Ἐδῶ, ὁ μέγας ἀρχηγὸς εἶναι νυκτικὸς, ὅστις κρύπτεται καὶ τρέφεται διὰ μυιῶν, ἐνφ' ἐκεῖ πέραν ἦτο ἀετός· πάντα δὲ ταῦτα ὑποφέρω χάριν ἐκείνης, τῆς θυγατρὸς τῆς Κομφίης-Ελάφου.

— Ἡδύνασο ὅμως νὰ παραλάβῃς αὐτὴν εἰς τὴν ἔρημον.

— Τὸ ἐκρίζωθην καὶ μεταφυτευθὲν ὠραῖον ἄνθος ἤθελεν ἐξασθενῆσαι καὶ δὲν ἤθελε δυνηθῇ ν' ἀντάσχη εἰς τοὺς ἀνέμους τῆς μεσημβρίας. Τὸ μικρὸν τοῦτο ἄνθος, τὸ μεταφυτευθὲν ἐντὸς κήπου, ὁμοίᾳζε πρὸς τὸ ἐξάκιστον ἄνθος, τὴν μητέρα τῆς, τὸ ὅποιον ἐφύη ἐπὶ βράχου! Οἱ πατέρες εἶναι πατέρες ἀπανταχοῦ, Ζέκ, ἀγαπῶσι δὲ τόσῳ μᾶλλον τὰ τέκνα των, ὥσθ ταῦτα προσεγγίζουσι πλεονέκτερον εἰς τὴν φύσιν... Ἐθυσίασα τὰ πάντα ὑπὲρ τῆς Κλάρρας, αὐτὴν ἔτι τὴν ἐκδίκησίν μου.

— Τὴν ἐκδίκησίν σου!

— Ναί, τὴν ἐκδίκησίν μου κατὰ τοῦ Λοπὲς. Οὗτος ὁ ἄνθρωπος, ὡς λέγετε οἱ Εὐρωπαῖοι, ὑπῆρξεν ἀπαίσιος εἰς τὴν οἰκογένειάν μου· ἕνεκεν αὐτοῦ, ἔχυσά τὰ μόνᾳ ἐξεληθόντα τῶν ὀφθαλμῶν μου δάκρυα. Μέγας ἀρχηγὸς οὐδέποτε κλαίει· οὐχ ἦττον, ἐγώ, ὁ τρόμος τῆς Μεσημβρίας, τῆς ὁποίας αἱ ἡχώ ἐπαναλαμβάνουσιν εἰσέτι τὸ ὄνομά μου, ἔκλαυσα. Ἄ! δυστυχὴς μοι Παρθένος-τῆς-Αὐγῆς! Ἄ! δυστυχὴς μοι ἄνθος τῶν ὀχθῶν τῆς λίμνης, θανόν, ἕνεκα τοῦ ἔρωτος τοῦ ἀχρείου! Δὲν δικαιούμαι νὰ μισῶ τοὺς Εὐρωπαίους; Ἐπάραιτο! ἐπάραιτο! Ἐφερον τὰ ἐλαττώματά των εἰς τὰς καλύδας, ὅπου ἡ ἀκολασία ἦτο ἀγνωστος, ἐλαττώματα διεφθαρμένων, ἀθλίων καὶ ἐξησθενημένων γερόντων—διότι ὁ πολιτισμὸς καθίσταται γλυκεῖα· τὰς λέξεις, ἀλλ' ἀμαυροῖ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὅποιον ἐξασθενεῖ καὶ καθίσταται ἀθλίον.

— Ἐπιτρέψον μοι μίαν παρατήρησιν.

— Σ' ἐννοῶ. Ἐκπλήττεσαι, ἔχεις δὲ δικαίον μέχρι βαθμοῦ τινος, πῶς ὁ Λοπὲς ζῇ εἰσέτι, ἀρῶν μισῶ αὐτόν τοσοῦτον.

— Πραγματικῶς.

— Ζῇ, διότι ἀγαπῶ τὴν θυγάτηρά μου καὶ ἀπεχθάνομαι τοὺς Εὐρωπαίους.

— Δὲν ἐννοῶ.

— Ἡ ἐξηγήσις εἶναι ἀπλουστάτη. Ἀγαπῶ τὴν θυγάτηρά μου, ὁ δὲ Λοπὲς ὑπηρετεῖ αὐτὴν ὡς δούλος. Ἀπεχθάνομαι τοὺς Εὐρωπαίους, φρικῶ δ' ἀπέναντι τῆς σκέψεως, ὅτι ἡ Κλάρρα μου ἠδύνατο νὰ γένηται σύζυγος τινὸς τῶν ἀνδρῶν τούτων, οἵτινες καθίστανται τύραννοι τῶν γυναικῶν· ὁ Λοπὲς ὅμως, ἐρώμενος αὐτῆς, θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ φονεύσῃ ὅτινα ἤθελε τολμήσει νὰ ἐρασθῇ αὐτῆς, ἐπομένως εἶναι σκύλος μου ἢ μᾶλλον φύλαξ αὐτῆς, λύκος μου· δὲν ἐξεδικήθην, λοιπόν, κατ' αὐτοῦ, διότι μοὶ χρησιμεύει. Τώρα ὅμως τὰ πράγματα μετεβλήθησαν· ἀνεύρον σέ, ἀγαπώμενον ὑπὸ τῆς θυγατρὸς μου καὶ ἀγαπῶντα αὐτὴν κατὰ τρόπον, πληροῦντα τὸ κενόν τῆς καρδίας τῆς. Σοὶ δίδω αὐτὴν, δέον ὅμως ὁ Λοπὲς ν' ἀποθάνῃ.

— Ἄς ἀποθάνῃ! ἀπεκρίθην ἀδιστακτικῶς.

— Ἐγίνωσκον, ὅτι ἠδυνάμην νὰ βασιθῶ ἐπὶ σοῦ· ἀνάγκη ὅμως νὰ με βοηθήσῃς.

— Θά σε βοηθήσω.

— Νὰ περιμένῃς τὸν Λοπὲς ἐκτὸς τοῦ κήπου, ἐνφ' ἐγὼ θέλω συνομιλεῖ μετ' αὐτοῦ.

— Θά τον περιμένω.

— Καὶ νὰ καταφέρῃς κατ' αὐτοῦ τραῦμα, ἐνφ' θὰ ἐξέρχεται.

— Θά τὸ πράξω.

— Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι δὲν εἶχον ἀνάγκην σοῦ διὰ τὸ ἔργον τοῦτο, ἀλλὰ θέλω νὰ σε θέσω ὑπὸ δοκιμασίαν, νὰ μάθω ἐὰν εἶσαι ἰσχυρός, ἐὰν ὀπισθοχωρῇς ἐνώπιον τοῦ αἵματος. Θέλω, πλην τούτου, νὰ σε δεσμεύσω διὰ τοῦ φόβου καταγγελίας, διότι, παραδίδων σοὶ τὴν θυγάτηρά μου, σοὶ παραδίδω θησαυρόν.

— Θέλεις εὐχαριστηθῇ ἐξ ἐμοῦ.

— Μεταξὺ ἀνδρῶν μόναι αἱ ἀναγκαῖαι λέξεις ἀνταλλάσσονται. Ἐλθέ μετ' ἐμοῦ, ἵνα ἐξέλθῃς διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν ὁποίαν θέλω νὰ περιμένῃς τὸν Λοπὲς... Θά εἶσαι ἐκεῖ τὸ μεσονύκτιον τοῦ Σαββάτου.

— Ἄ! θὰ γίνῃ τὸ Σάββατον; Τόσῳ τὸ καλλίτερον... Τόσῳ τὸ καλλίτερον... Μολονάτι δὲν ἀγαπῶ νὰ περιμένω, θὰ παρευρεθῶ τὸ Σάββατον, κατὰ τὴν ὀρισμένην ὥραν.

— Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἠγέρθη, μ' ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς, μὲ ὠδήγησεν ἐκτὸς τῆς οἰκίας διὰ τοῦ ἐρήμου κήπου, ἀνοίξας δ' εἶτα μικρὰν τινα θύραν.

— Ἐνθυμοῦ καλῶς τὰς θέσεις, μοὶ εἶπε, καὶ περίμενε ἐδῶ τὸ μεσονύκτιον τοῦ Σαββάτου.

— Ἐπανεκλείσε τὴν θύραν.

— Ἀνεχώρησα εὐχαριστήμενος.

— Ἀπρηχανόμην ἐξ ὅλης καρδίας τὸν Λοπὲς, ἐπομένως μεγάλως ἐνδιεφερόμην ν' ἀπαλλαγῶ αὐτοῦ, διότι οὕτως ἤθελον ἀριθμεῖ ὀλιγώτερον ἓνα ἐχθρόν, ὅστις μὲ εἶχε προσβάλει. Εἶναι ἀληθές, ὅτι, ὡς πρὸς τὴν Κλάρραν, ἠσθανόμην μᾶλλον ἐπιθυμίαν ἢ ἔρωτα, διότι ἠρώμην τῆς ροδοχρόου πρωτοπιδοφόρου, τῆς γυναικὸς μὲ τοὺς

μελανας μαργαρίτας, τῆς γοήσεως Ἀδελαίδος, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζον τότε σύζυγον τοῦ Μιαντουκατοῦκ, ὅτε, ἀπλοῦς θνητὸς ἄνθρωπος ὢν, ἐστερουμένη τῆς διπλῆς δόξσεως, τῆς ὁποίας νῦν ἀπολαμβάνω.

Ἐκλείποντος τοῦ Λοπές, ἡ ἀτοχή τῆς Κλάρας καθίστατο εὐχερής.

Ἐπεθύμουν αὐτὴν ἐξ ἀλαζονείας.

Ἀκολουθῶς... ἡ Ἀδελαΐς ἤθελεν ἀπαλλαγῇ τοῦ ἀγρίου συζύγου τῆς καὶ ἤθελε γίνεαι ἐδική μου.

Προσπεπῆθον νὰ ἀπατήσω τὸν Μιαντουκατοῦκ, ὅστις προσεπάθει ν' ἀπατήσῃ ἐαυτόν.

— Πῶς! ἀνερῶνῃσα, διακόψας τὴν διήγησιν τοῦ σκελετοῦ, ἀμφότεροι διετελεῖτε ἐν κακῇ πίστει;

— Μετὰ τὸν θάνατόν μου ἡ μᾶλλον μετὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ τρόπου τῆς ὑπαρξέως μου, ὡς ἤξεύρεις, εἶδον τὴν ἱστορίαν μου ὑπὸ πάσας τὰς φάσεις αὐτῆς.

Μόλις ἐγὼ ἐξῆλθον, ὁ Μιαντουκατοῦκ εἰσῆλθεν εἰς τὰ δωμάτια τῆς Ἀδελαίδος, ἀλλὰ δὲν εὔρεν αὐτήν.

Περίεμεινεν.

— Εἶδες ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον; ἠρώτησεν αὐτὴν μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς.

— Ναί, ἀπεκρίθη με φωνὴν μελαγχολικὴν.

— Ἐνεποίησας ἐπ' αὐτοῦ τὴν ποθητὴν ἐντύπωσιν;

— Ναί.

— Θὰ ἔλθῃ;

— Τὸ Σάββατον.

— Τὸ μεσονύκτιον;

— Τὸ μεσονύκτιον.

— Καλῶς, ἀριστα, τέκνον μου· εἰμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ σέ.

— Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἀπεσύρθη.

ΕΖ

Τὴν νύκτα ἐκείνην, ὡς συνήθως, ἐγὼ καὶ ἡ Ἀδελαΐς συννητήθημεν εἰς τὸ κοιμητήριον.

Ἰδετε τὸν Λοπές; ἠρώτησα αὐτήν.

— Τὸν εἶδον, ἀπεκρίθη. Σεῖς δὲ εἶδετε τὸν Μιαντουκατοῦκ;

— Ναί.

— Ἀς διηγηθῶμεν ἀμοιβαίως καὶ πιστῶς τὰ συμβάντα κατὰ τὰς συνεντεύξεις ἡμῶν.

— Ἀρχίσατε.

Μοὶ ἀφηγήθη τὰ κατὰ τὴν συνεντεύξιν αὐτῆς.

— Τυχαίως ὤρισατε αὐτῷ τὸ μεσονύκτιον τοῦ Σάββατου καὶ τόπον τὴν θύραν τοῦ κήπου;

— Ὅχι· ὁ Ἀλθαρὲς... ἡ Μιαντουκατοῦκ, ὡς ἐπιθυμεῖτε, ἐγίνωσκε τὸν σκοπὸν τῆς πρὸς τὸν Λοπές ἐπισκέψεώς μου καὶ μοι εἶπε τὴν ὥραν, διὰ τὴν ὁποίαν ὤφειλον νὰ ὀρίσω τὴν συνέντευξιν.

— Λοιπὸν! ἔχει συμφωνηθῇ μεταξὺ ἐμοῦ καὶ αὐτοῦ, ὅπως, τὴν αὐτὴν νύκτα, τὴν αὐτὴν ὥραν εὔρεθῃ εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου, ὅπου θέλω περιμένει τὸν Λοπές.

— ὦ! θὰ ὑποκρύπτεται ἐνεδρᾶ· μὴ παρευρεθῇτε.

— Διὰ τί;

— Μὴ παρευρεθῇτε.

— Ἀλλὰ τὸ ὑπεσχέθην... ἐὰν δὲ παραβῶ τὸν λόγον μου, τὰ πάντα ἀπόλλυνται, διότι θέλω ἀποβάλλει τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Μιαντουκατοῦκ.

— Ἐχετε δίκαιον. Οὐχ ἤττον, εἶναι περιττὸν νὰ μεταβῇτε... Ὡς πρῶτον ἐγὼ τὸ ἔργον σας.

— Πῶς! ὑμεῖς;

— Ναί, ἐγὼ!... Τί σημαίνει; Σὰς ἀγαπῶ καὶ μισῶ τὸν Μιαντουκατοῦκ· δὲν πρέπει ν' ἀπαλλαγῶμεν αὐτοῦ, ὅπως ὤμεν εὐτυχεῖς; Ἐάν, ὅπως κερδίσῃς τὴν ἐμπιστοσύνην του, ἦναι ἀναποφεύκτως ἀναγκαῖον νὰ δολοφονήσῃς ἓνα ἄνθρωπον, ὃς ἀπατήσωμεν αὐτόν.

Ἐγὼ θὰ περιμένω τὸν Λοπές... ἀνοίγει τὴν θύραν... πίπτει... Οὐδεὶς γινώσκει πόθεν ἐκτυπήθη, ἐὰν ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ κήπου. Θέλει φέρεαι μεθ' ἐαυτοῦ τὰς εἰκοσι πέντε χιλιάδας φράγκων, τὰ ὁποῖα τῷ ἔχω ζητήσει, ἐπομένως θέλει πιστευθῇ, ὅτι ὁ φονεὺς αὐτοῦ εἶχε σκοπὸν τὴν κλοπὴν, τὴν ὁποίαν ὁμως δὲν ἔλαβε καὶρὸν νὰ ἐκτελέσῃ, διότι ἐγὼ θέλω καλέσαι εἰς βοήθειαν ἐκ τῶν πρὸς ἐκεῖνα τὸ μέρος παραθύρων τῶν δωματίων μου καὶ θέλω εἶπει ὅτι ἤκουσα κραυγὰς...

— Ὡς! ὑμεῖς;

— Ναί, ἐγὼ!... Τί σημαίνει; Σὰς ἀγαπῶ καὶ μισῶ τὸν Μιαντουκατοῦκ· δὲν πρέπει ν' ἀπαλλαγῶμεν αὐτοῦ, ὅπως ὤμεν εὐτυχεῖς; Ἐάν, ὅπως κερδίσῃς τὴν ἐμπιστοσύνην του, ἦναι ἀναποφεύκτως ἀναγκαῖον νὰ δολοφονήσῃς ἓνα ἄνθρωπον, ὃς ἀπατήσωμεν αὐτόν.

Ἐγὼ θὰ περιμένω τὸν Λοπές... ἀνοίγει τὴν θύραν... πίπτει... Οὐδεὶς γινώσκει πόθεν ἐκτυπήθη, ἐὰν ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ κήπου. Θέλει φέρεαι μεθ' ἐαυτοῦ τὰς εἰκοσι πέντε χιλιάδας φράγκων, τὰ ὁποῖα τῷ ἔχω ζητήσει, ἐπομένως θέλει πιστευθῇ, ὅτι ὁ φονεὺς αὐτοῦ εἶχε σκοπὸν τὴν κλοπὴν, τὴν ὁποίαν ὁμως δὲν ἔλαβε καὶρὸν νὰ ἐκτελέσῃ, διότι ἐγὼ θέλω καλέσαι εἰς βοήθειαν ἐκ τῶν πρὸς ἐκεῖνα τὸ μέρος παραθύρων τῶν δωματίων μου καὶ θέλω εἶπει ὅτι ἤκουσα κραυγὰς...

— Ὡς! ὑμεῖς;

— Ναί, ἐγὼ!... Τί σημαίνει; Σὰς ἀγαπῶ καὶ μισῶ τὸν Μιαντουκατοῦκ· δὲν πρέπει ν' ἀπαλλαγῶμεν αὐτοῦ, ὅπως ὤμεν εὐτυχεῖς; Ἐάν, ὅπως κερδίσῃς τὴν ἐμπιστοσύνην του, ἦναι ἀναποφεύκτως ἀναγκαῖον νὰ δολοφονήσῃς ἓνα ἄνθρωπον, ὃς ἀπατήσωμεν αὐτόν.

Ἐγὼ θὰ περιμένω τὸν Λοπές... ἀνοίγει τὴν θύραν... πίπτει... Οὐδεὶς γινώσκει πόθεν ἐκτυπήθη, ἐὰν ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ κήπου. Θέλει φέρεαι μεθ' ἐαυτοῦ τὰς εἰκοσι πέντε χιλιάδας φράγκων, τὰ ὁποῖα τῷ ἔχω ζητήσει, ἐπομένως θέλει πιστευθῇ, ὅτι ὁ φονεὺς αὐτοῦ εἶχε σκοπὸν τὴν κλοπὴν, τὴν ὁποίαν ὁμως δὲν ἔλαβε καὶρὸν νὰ ἐκτελέσῃ, διότι ἐγὼ θέλω καλέσαι εἰς βοήθειαν ἐκ τῶν πρὸς ἐκεῖνα τὸ μέρος παραθύρων τῶν δωματίων μου καὶ θέλω εἶπει ὅτι ἤκουσα κραυγὰς...

— Ὡς! ὑμεῖς;

— Ναί, ἐγὼ!... Τί σημαίνει; Σὰς ἀγαπῶ καὶ μισῶ τὸν Μιαντουκατοῦκ· δὲν πρέπει ν' ἀπαλλαγῶμεν αὐτοῦ, ὅπως ὤμεν εὐτυχεῖς; Ἐάν, ὅπως κερδίσῃς τὴν ἐμπιστοσύνην του, ἦναι ἀναποφεύκτως ἀναγκαῖον νὰ δολοφονήσῃς ἓνα ἄνθρωπον, ὃς ἀπατήσωμεν αὐτόν.

Ἐγὼ θὰ περιμένω τὸν Λοπές... ἀνοίγει τὴν θύραν... πίπτει... Οὐδεὶς γινώσκει πόθεν ἐκτυπήθη, ἐὰν ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ κήπου. Θέλει φέρεαι μεθ' ἐαυτοῦ τὰς εἰκοσι πέντε χιλιάδας φράγκων, τὰ ὁποῖα τῷ ἔχω ζητήσει, ἐπομένως θέλει πιστευθῇ, ὅτι ὁ φονεὺς αὐτοῦ εἶχε σκοπὸν τὴν κλοπὴν, τὴν ὁποίαν ὁμως δὲν ἔλαβε καὶρὸν νὰ ἐκτελέσῃ, διότι ἐγὼ θέλω καλέσαι εἰς βοήθειαν ἐκ τῶν πρὸς ἐκεῖνα τὸ μέρος παραθύρων τῶν δωματίων μου καὶ θέλω εἶπει ὅτι ἤκουσα κραυγὰς...

— Ὡς! ὑμεῖς;

— Ναί, ἐγὼ!... Τί σημαίνει; Σὰς ἀγαπῶ καὶ μισῶ τὸν Μιαντουκατοῦκ· δὲν πρέπει ν' ἀπαλλαγῶμεν αὐτοῦ, ὅπως ὤμεν εὐτυχεῖς; Ἐάν, ὅπως κερδίσῃς τὴν ἐμπιστοσύνην του, ἦναι ἀναποφεύκτως ἀναγκαῖον νὰ δολοφονήσῃς ἓνα ἄνθρωπον, ὃς ἀπατήσωμεν αὐτόν.

Ἐγὼ θὰ περιμένω τὸν Λοπές... ἀνοίγει τὴν θύραν... πίπτει... Οὐδεὶς γινώσκει πόθεν ἐκτυπήθη, ἐὰν ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ κήπου. Θέλει φέρεαι μεθ' ἐαυτοῦ τὰς εἰκοσι πέντε χιλιάδας φράγκων, τὰ ὁποῖα τῷ ἔχω ζητήσει, ἐπομένως θέλει πιστευθῇ, ὅτι ὁ φονεὺς αὐτοῦ εἶχε σκοπὸν τὴν κλοπὴν, τὴν ὁποίαν ὁμως δὲν ἔλαβε καὶρὸν νὰ ἐκτελέσῃ, διότι ἐγὼ θέλω καλέσαι εἰς βοήθειαν ἐκ τῶν πρὸς ἐκεῖνα τὸ μέρος παραθύρων τῶν δωματίων μου καὶ θέλω εἶπει ὅτι ἤκουσα κραυγὰς...

— Ὡς! ὑμεῖς;

— Ναί, ἐγὼ!... Τί σημαίνει; Σὰς ἀγαπῶ καὶ μισῶ τὸν Μιαντουκατοῦκ· δὲν πρέπει ν' ἀπαλλαγῶμεν αὐτοῦ, ὅπως ὤμεν εὐτυχεῖς; Ἐάν, ὅπως κερδίσῃς τὴν ἐμπιστοσύνην του, ἦναι ἀναποφεύκτως ἀναγκαῖον νὰ δολοφονήσῃς ἓνα ἄνθρωπον, ὃς ἀπατήσωμεν αὐτόν.

Ἐγὼ θὰ περιμένω τὸν Λοπές... ἀνοίγει τὴν θύραν... πίπτει... Οὐδεὶς γινώσκει πόθεν ἐκτυπήθη, ἐὰν ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ κήπου. Θέλει φέρεαι μεθ' ἐαυτοῦ τὰς εἰκοσι πέντε χιλιάδας φράγκων, τὰ ὁποῖα τῷ ἔχω ζητήσει, ἐπομένως θέλει πιστευθῇ, ὅτι ὁ φονεὺς αὐτοῦ εἶχε σκοπὸν τὴν κλοπὴν, τὴν ὁποίαν ὁμως δὲν ἔλαβε καὶρὸν νὰ ἐκτελέσῃ, διότι ἐγὼ θέλω καλέσαι εἰς βοήθειαν ἐκ τῶν πρὸς ἐκεῖνα τὸ μέρος παραθύρων τῶν δωματίων μου καὶ θέλω εἶπει ὅτι ἤκουσα κραυγὰς...

— Ὡς! ὑμεῖς;

— Ναί, ἐγὼ!... Τί σημαίνει; Σὰς ἀγαπῶ καὶ μισῶ τὸν Μιαντουκατοῦκ· δὲν πρέπει ν' ἀπαλλαγῶμεν αὐτοῦ, ὅπως ὤμεν εὐτυχεῖς; Ἐάν, ὅπως κερδίσῃς τὴν ἐμπιστοσύνην του, ἦναι ἀναποφεύκτως ἀναγκαῖον νὰ δολοφονήσῃς ἓνα ἄνθρωπον, ὃς ἀπατήσωμεν αὐτόν.

Ἐγὼ θὰ περιμένω τὸν Λοπές... ἀνοίγει τὴν θύραν... πίπτει... Οὐδεὶς γινώσκει πόθεν ἐκτυπήθη, ἐὰν ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ κήπου. Θέλει φέρεαι μεθ' ἐαυτοῦ τὰς εἰκοσι πέντε χιλιάδας φράγκων, τὰ ὁποῖα τῷ ἔχω ζητήσει, ἐπομένως θέλει πιστευθῇ, ὅτι ὁ φονεὺς αὐτοῦ εἶχε σκοπὸν τὴν κλοπὴν, τὴν ὁποίαν ὁμως δὲν ἔλαβε καὶρὸν νὰ ἐκτελέσῃ, διότι ἐγὼ θέλω καλέσαι εἰς βοήθειαν ἐκ τῶν πρὸς ἐκεῖνα τὸ μέρος παραθύρων τῶν δωματίων μου καὶ θέλω εἶπει ὅτι ἤκουσα κραυγὰς...

— Ὡς! ὑμεῖς;

— Ναί, ἐγὼ!... Τί σημαίνει; Σὰς ἀγαπῶ καὶ μισῶ τὸν Μιαντουκατοῦκ· δὲν πρέπει ν' ἀπαλλαγῶμεν αὐτοῦ, ὅπως ὤμεν εὐτυχεῖς; Ἐάν, ὅπως κερδίσῃς τὴν ἐμπιστοσύνην του, ἦναι ἀναποφεύκτως ἀναγκαῖον νὰ δολοφονήσῃς ἓνα ἄνθρωπον, ὃς ἀπατήσωμεν αὐτόν.

Ἐγὼ θὰ περιμένω τὸν Λοπές... ἀνοίγει τὴν θύραν... πίπτει... Οὐδεὶς γινώσκει πόθεν ἐκτυπήθη, ἐὰν ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ κήπου. Θέλει φέρεαι μεθ' ἐαυτοῦ τὰς εἰκοσι πέντε χιλιάδας φράγκων, τὰ ὁποῖα τῷ ἔχω ζητήσει, ἐπομένως θέλει πιστευθῇ, ὅτι ὁ φονεὺς αὐτοῦ εἶχε σκοπὸν τὴν κλοπὴν, τὴν ὁποίαν ὁμως δὲν ἔλαβε καὶρὸν νὰ ἐκτελέσῃ, διότι ἐγὼ θέλω καλέσαι εἰς βοήθειαν ἐκ τῶν πρὸς ἐκεῖνα τὸ μέρος παραθύρων τῶν δωματίων μου καὶ θέλω εἶπει ὅτι ἤκουσα κραυγὰς...

— Ὡς! ὑμεῖς;

— Ναί, ἐγὼ!... Τί σημαίνει; Σὰς ἀγαπῶ καὶ μισῶ τὸν Μιαντουκατοῦκ· δὲν πρέπει ν' ἀπαλλαγῶμεν αὐτοῦ, ὅπως ὤμεν εὐτυχεῖς; Ἐάν, ὅπως κερδίσῃς τὴν ἐμπιστοσύνην του, ἦναι ἀναποφεύκτως ἀναγκαῖον νὰ δολοφονήσῃς ἓνα ἄνθρωπον, ὃς ἀπατήσωμεν αὐτόν.

Ἐγὼ θὰ περιμένω τὸν Λοπές... ἀνοίγει τὴν θύραν... πίπτει... Οὐδεὶς γινώσκει πόθεν ἐκτυπήθη, ἐὰν ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ κήπου. Θέλει φέρεαι μεθ' ἐαυτοῦ τὰς εἰκοσι πέντε χιλιάδας φράγκων, τὰ ὁποῖα τῷ ἔχω ζητήσει, ἐπομένως θέλει πιστευθῇ, ὅτι ὁ φονεὺς αὐτοῦ εἶχε σκοπὸν τὴν κλοπὴν, τὴν ὁποίαν ὁμως δὲν ἔλαβε καὶρὸν νὰ ἐκτελέσῃ, διότι ἐγὼ θέλω καλέσαι εἰς βοήθειαν ἐκ τῶν πρὸς ἐκεῖνα τὸ μέρος παραθύρων τῶν δωματίων μου καὶ θέλω εἶπει ὅτι ἤκουσα κραυγὰς...

— Ὡς! ὑμεῖς;

— Ναί, ἐγὼ!... Τί σημαίνει; Σὰς ἀγαπῶ καὶ μισῶ τὸν Μιαντουκατοῦκ· δὲν πρέπει ν' ἀπαλλαγῶμεν αὐτοῦ, ὅπως ὤμεν εὐτυχεῖς; Ἐάν, ὅπως κερδίσῃς τὴν ἐμπιστοσύνην του, ἦναι ἀναποφεύκτως ἀναγκαῖον νὰ δολοφονήσῃς ἓνα ἄνθρωπον, ὃς ἀπατήσωμεν αὐτόν.

ξιοτήτος. Ἀλλ' ἄς μὴ προτρέχωμεν τῶν γεγονότων.

Ἀκουσον μέχρι τέλους, χωρὶς νὰ φοβηθῇς· οὐδεὶς λόγος ὑπάρχει. Ἐάν ἤρῃς τῆς Ἀδελαίδος ὡς ὁ φίλος σου Ἰωάννης, τὸ πρᾶγμα ἤθελεν εἶναι διάφορον· σὺ ὁμως ἐρᾷσαι τῆς θυγατρὸς μου Ἐρριέττης, τὴν ὁποίαν δὲν ἐγνώρισα ἐν τῇ ζωῇ, ἀλλ' ἤτις εἶναι ἄγγελος καὶ θέλει σὲ καταστήσει εὐτυχῇ, ἐπομένως ἤκιστα σ' ἐνδιαφέρουσι τὰ λοιπὰ, ὁ θλιβόμενος ἐπὶ τοῖς δυστυχήμασιν ἡ τοῖς ἐγκλήμασι τῶν ἄλλων εἶναι μωρὸς.

— Ἡ θεωρία σου ἴσως δὲν εἶναι κακὴ.

— Ἀς ἐξακολουθήσωμεν.

ΕΗ

Τὸ φοβερὸν Σάββατον ἐφθασε.

Παρὰ τὰς ἰδιοτελεῖς ἱεσιᾶς τῆς Ἀδελαίδος, ἀκατάσχετος δύναμις με ὤθησε πρὸς τὸν κήπον τοῦ Μιαντουκατοῦκ. Μὴ ὦν τότε εἰμὶ ἀπλοῦς θνητὸς, ἡσθάνθην ἀόριστον αἴσθημα, ὅτε ἀφικόμην ἐκεῖ.

Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ.

Ἐφαίνοντο, ἔνθεν κάκειθεν ἐν τῷ σκότει, τὰ φαντάσματά τινων δένδρων· μοὶ ἐφαίνετο δὲ μάλιστα ὅτι προσέκλινον καὶ με ἐχαιρέτων, ὅτι ἐκινούντο, ἐβάδιζον, ἐχόρευον ὡς φαντασιώδη ὄντα.

Πρὸς στιγμὴν, μετενόησα τοῦ νὰ μετασχῶ τοῦ προπαρασκευαζομένου φρικώδους ἐγκλήματος καὶ ἀπεφάσισα νὰ ἐμποδίσω αὐτό.

Μακρὰν ἐσήμανε μεσονύκτιον.

Ἦκουσα τὸν βηματισμὸν ἀνθρώπου πλησίον τῆς θύρας τοῦ κήπου.

Συλλογιζόμενος, εἶχον ἀπομακρυνθῇ ὀλίγον ἐκείθεν... ἔδραμον.

Κλείς ἐτρίξεν ἐν τῷ κλειθρῷ καὶ ἡ θύρα ἠνεψῆχθη.

Ἐπέσπευσα τὸ βῆμα.

Αἶφνης, ἡ φρικώδης κραυγὴ: «Μ' ἐσκότωσαν! Βοήθειαν!» μ' ἐπάγωσεν ἐκ τοῦ τρόμου.

Ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ Λοπές.

ᾤρμησα πρὸς τὴν θύραν, ἀγνοῶν δὲ τίνι τρόπῳ, εὔρεθην ἐντὸς τοῦ κήπου.

Τότε, εἶδόν τι ἀπαίσιον.

ΕΘ

Ἀνὴρ τις ἐφθασε παρὰ κρήνην ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος, ταυτοχρόνως δ' ἡ καυσα ἐλαφρὰν κραυγὴν γυναικός.

Ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦτο ὁ Ἀδελαΐς.

— Ἀ! ἀνέκραξε βραχνή τις φωνή, τὸ ὑπώπευον δὲν ἤλθε καὶ ἔλαβες τὴν θέσιν σου. Ἐχει καλῶς· συνέβη ὅ, τι ἐπεθύμουν· ἐπληξας σὺ.

— Ἀρε, με, ἀρε, με, ἔλεγε λίαν χαμηλοφώνως ἡ Ἀδελαΐς. Ἐδῶ δὲν εἴμεθα ἀσφαλεῖς, δύνανται νὰ ἔλθωσι... καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κραυγάζει.

Τῷ ὄντι, ὁ Λοπές ἐκάλει εἰς βοήθειαν, πλὴν οὐδεὶς προσήρχετο καὶ ἡ φωνὴ αὐτοῦ καθίστατο ἐκαστοτε ἀσθενεστέρα.

— Ὑπάγε νὰ φέρῃς τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον ἀφήκα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἰσογείου, εἰπεν ὁ Μιαντουκατοῦκ.

— Φῶς! Δύνανται νὰ μὲς ἔδωσι!
— Δὲν ὑπάρχει φόβος ἐκ τῶν τῆς οἰκίας. Ὑπαγε!

Ὁ Μιαντουκατοῦκ προσέφερε τὴν λέξιν ταύτην τόσον ἐπιτακτικῶς, ὥστε ἡ Ἀδελαΐς, ρίψασα ἀντικείμενόν τι, τὸ ὁποῖον ἐκράτει εἰς τὴν δεξιάν καὶ τὸ ὁποῖον, περὶ ἑαυτὴν ἤχον μεταλλικόν, ὑπήκουσε παραχρῆμα.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἐπλησίασεν εἰς τὴν θύραν.

— Ναί, Λοπές, εἶπε, θὰ σε βοηθήσω, θὰ σε μεταφέρω εἰς τὴν οἰκίαν μου.

Ἦρχισε νὰ σύρῃ αὐτόν.

— Ἀ! ἄθλιε! σὺ μ' ἐδολοφόνησας! ἔλεγεν ὁ Λοπές, διὰ φωνῆς μόλις καταληπτῆς.

Ἦκουσα αὖθις τὸν τριγμὸν τῆς κλειδῆς ἐντὸς τοῦ κλειθροῦ καὶ εἶδον ὅτι ὁ Μιαντουκατοῦκ ἐκλείει τὴν θύραν.

Ταύτοχρόνως, ὑπὸ τὰ πυκνὰ δένδρα ἔλαμπε φῶς· ἐκράτει αὐτὸ ἡ Ἀδελαΐς, φέρουσα λευκὴν καὶ ὑπὸ αἵματός ἐπιγεμένην ἐσθῆτα.

Κεκρυμμένος ὀπισθεν πυκνοῦ ροδῶνος, ἔτρεμον μᾶλλον ἐκ φόβου ἢ ἐκ φρίκης, διότι ἡ ἐνώπιόν μου εἰκὼν ἦτο ἀληθῶς φρικτὴ δὴς.

Ὁ Λοπές ἔκειτο ἐκτάδην, ἀκίνητος καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκλεισμένους· ἐπὶ εἰδούς κοίτης, σχηματιζομένης ὑπὸ φιλύρων, τῶν ὁποίων οἱ κλαδοὶ διεσταυροῦντο ἄνωθεν πρασίνης καὶ λεπτῆς ὡς βελούδου χλόης.

Ὑπὸ τὸν λαιμοδέτην τοῦ ἀνέβλυζε μελανωπὸν αἷμα, τὸ ὁποῖον κατέβρεχε τὸν λευκὸν χιτῶνά του καὶ παραχρῆμα ἐπήγνυτο. Πλησίον αὐτοῦ εἶχε τοποθετήσῃ ὁ Μιαντουκατοῦκ τὸ ὑπὸ τῆς Ἀδελαΐδος κομισθὲν φῶς ἥτοι ροδόχροον κηρίον ἐπὶ ἀργυροῦ κηροπηγίου.

Παραπλεύρως δ' ἔκειτο μακρὸν καὶ πλατὺ ἐγχειρίδιον, ἐλαφρῶς ἐκκληιδωμένον δι' αἵματος.

Ὅπισθεν τοῦ Λοπές, ὀρθία καὶ φέρουσα τὴν ἐσπιλωμένην ὑπὸ αἵματός λευκὴν ἐσθῆτά της διεκρίνετο ἐπὶ τοῦ μέλανος βύθους τῶν δένδρων ἡ ὠραιότατη καὶ θαυμασία, ἀλλὰ τότε σύννους Ἀδελαΐς, ἔχουσα ἐν ἀταξίᾳ τὴν πυκνὴν κόμην της, τὴν δεξιάν χεῖρα ἐντὸς τῆς ἀριστερᾶς, μὴ δυναμένη ὅμως νὰ κρύψῃ τὰς ἐπὶ ἐκείνης κηλίδας τοῦ αἵματος. Οἱ ὀφθαλμοὶ της δὲν ἀπεσπῶντο ἀπὸ τοῦ ἀκινήτου τραυματίου.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἐκάθησεν, ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου τοῦ σιγάρου, τὸ ὁποῖον ἀνῆψεν εἰς τὸ φῶς τοῦ κηρίου, κρατῶν δ' αὐτὸ εἰς τὸ στόμα του, ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ τετρακυματισμένου καὶ ἐψάυσε τὸν σφυγμὸν αὐτοῦ.

— Ὅ! ζήσης εἰσέτι ἄρκετον καιρὸν, ὅπως ἀκούσης ὅ,τι μέλλω νὰ σοὶ εἰπῶ, ἀνέκραξεν. Εὐρίσκεσαι ἐνώπιόν μου ἐκτάδην καὶ ἀκίνητος, ὡς ἐγὼ ἐνώπιόν σου πρὸ δώδεκα ἐτῶν... Ἔχω ἰσχυρὰν μνήμην καὶ δὲν ἐλησμόνησα. Ἦτο ἡ αὐτὴ ὥρα σκοτεινῆς νυκτός, ὡς ἡ σήμερον. Εὐρίσκόμεθα ἐντὸς δάσους γιγαντιαίων κέδρων, σήμερον δ' εὐρίσκόμεθα ἐντὸς κήπου, ὅπου

ὑπάρχουσι μόνον ταπειναὶ φιλύραι, ὅπως κρυπτόμεθα. Ἦθελον προτιμῆσαι· ἐὰν ἡ σκηνὴ αὕτη συνέβαινεν εἰς τὸ Μεξικόν, ἀλλὰ δέον ἔσται ἄρκεσθαι εἰς τὰ συμβαίνοντα. Ἀλλως, σ' ἐπληξέε γυνή, πλὴν διὰ χειρὸς στερεᾶς καὶ ἀσφαλοῦς. Ἐκεῖ κατ' ὅσον ἐτραυματίσας δι' αὐτὸς, διότι ἡ χεὶρ γυναικὸς τινος δὲν σοὶ ἐνέπνεεν ἐμπιστοσύνην. Οὐχ ἦττον ἐκείνη ἡ γυνή, ἡ Κλάρα, ἐρόνευσε, δι' ἐνὸς μόνου τραύματος, τὸν ἄθλιον, ὅστις, κατ' εἰσηγήσιν σου ὑπεκρίνετο τὸν Μιαντουκατοῦκ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς καὶ ὅστις δὲν ὑπώπτευεν, ὅτι ὠδήγει αὐτὸν πρὸς τὸν θάνατον, ἐνῶ σὺ, ὅστις εἶχες μείζονα ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ῥώμην σου, δὲν ἠδυνήθη; νὰ με φωνέυσης; ἡμέραν δέ τινα, μολονότι μ' ἐθεώρεις νεκρόν.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ προσέκλινε καὶ ἔψαυσε ἐκ νέου τὸν σφυγμὸν τοῦ Λοπές.

— Ἐχεῖ καλῶς, δύνασαι νὰ με ἀκούσης εἰσέτι, εἶπε, ἀναλαβὼν τὴν ἡρεμὴν σπᾶν του· μὴ θέλῃς ὅμως νὰ μ' ἐννοήσῃς ἡ... σὺ ζυγὸς μου, θέλω μεταχειρισθῇ τὴν γλῶσσαν τῶν λειμῶνων καὶ τῶν δασῶν, τὴν λαλομένην εἰς μόνας τὰς καλύβας τῶν κατοίκων τῆς ἐρήμου.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ προσέφερε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις εἰς τὴν ἀρχαίαν διάλεκτον τοῦ Μεξικῶντος.

Εἶδον τὴν Ἀδελαΐδα φρίττουσαν ἐξ ἀνυπομονησίας καὶ περιεργίας. Δυσηρεστήθη ἐπίσης ἐγὼ, διότι δὲν ἠνέκουν ἐκείνην τὴν βάρβαρον διάλεκτον, νῦν ὅμως, χάρις εἰς τὸ ἀνέξηγητον ἑμοὶ τοῦτο φαινόμενον, ἐννοῶ πάσας τὰς γλώσσας καὶ αὐτὰς ἔτι τὰς μὴ ὁμιλουμένας.

Ἀφ' οὗ ἐγενόμην φάντασμα, ἐκτῆσάμην ἐπίσης ἀξιοθαύμαστον μνήμην ἢ μᾶλλον δύναμαι νὰ βλέπω, ἀκούω καὶ ἐννοῶ πᾶν ὅ,τι εἶναι σχετικὸν πρὸς τὸ παρελθὸν μου, ἐπομένως θέλω δυνηθῇ νὰ σοὶ ἐπαναλάβω ὅ,τι ὁ Μιαντουκατοῦκ εἶπε τῷ Λοπές, τὸ ὁποῖον τότε δὲν ἐνόησα καὶ τὸ ὁποῖον ἡ Ἀδελαΐς ἐξακολουθεῖ ν' ἀγνοῇ, ὡς οὐσα εἰσέτι εἰς τὴν ζωὴν.

— Λοπές, ἐξηκολούθησεν ὁ Μιαντουκατοῦκ, ὑπῆρξας ἀτιμὸς· ἠθέλησας ν' ἀπαλλαγῇς ἐμοῦ, κατὰ τρόπον ἀπεχθῆ. Μ' ἐμίσεις καὶ ἤρσασ τῆς Κλάρας, τὴν ὁποίαν ἠπάτησας, κατορθώσας νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἤμην φονεὺς τοῦ ἀπολεσθέντος τέκνου της. Θὰ ἦτο προσβολὴ κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος νὰ ὑποθέσω, ὅτι ὑπάρχει ἀνθρώπος φαῦλος ὡς σὺ, ἀφ' οὗ ἐστρέψας τὸ ἐγχειρίδιον, τὸ ἐκδικητικὸν ἐγχειρίδιον μητρὸς, κατὰ τοῦ ἰδίου ἐαυτοῦ πατρός· σὺ εἶσαι ὁ αἷτιος, ἔνεκα τοῦ ὁποίου ἡ δυστυχὴς θεωρεῖ ἐαυτὴν πατροκτόνον.

Ὁ Λοπές ἀνεσκήρτισεν.

— Πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἀνηκούστου τούτου ἐγκλήματος, τὸ ὁποῖον ἐπίστευσας τετελεσμένον, ἐπραξας πᾶν ὅ,τι ἐζήτητο ἐκ τῆς θελήσεώς σου. Ἐὰν ὁ φόβος δὲν ἦθελε σ' ἐμποδίσαι, τοῦ νὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὸν τόπον τῆς προδοσίας καὶ τοῦ κακούργηματος, ἤθελες ἀισθανθῇ τὸν φόβόν, ὅτι ἐπέζησα, μὴ εὐρίσκων με ἐκεῖ. Εἶχον μόνον ζαλισθῇ, ἀλλ' ἀνέλαβον τὰς ἀισθή-

σεις μου, χάρις εἰς τὴν δρῶσόν βροχὴν, τὴν ὁποίαν κατέπεμψεν ὁ Θεός, ὡς πέμπει ἡμῖν ταύτην τὴν στιγμήν· πλὴν αὕτη ἡ βροχὴ δὲν θέλει σε σώσει, ἀλλὰ μόνον θέλει χρησιμεύσει νὰ ἐκπλύνῃ τὸ ἔδαφος καὶ νὰ ἐξαλείψῃ τὰ ἔχνη τοῦ θανάτου σου. Εἶσαι ἀνθρώπος ἀπολωλός, τὸν ὁποῖον οὐδεὶς θέλει ἀναζητήσῃ· σταγὼν ὕδατος ἐν τῷ ὠκεανῷ.

Τῷ ὄντι, πρὸ μικροῦ ἐφέκαζε, τότε δ' ἐπιπτε ραγδαία βροχὴ.

— Ἡμέραν τινα, ἐξηκολούθησεν ὁ Μιαντουκατοῦκ, με ἀπῆντησας ἀπροσδοκῆτως εἰς τὴν Μαδρίτην, ἐνῶ συνώδευες τὴν Κλάραν. Κατ' ἀρχάς, μ' ἐξέλαβες ὡς φάντασμα καὶ ἐφοβήθης. Ὁ φόβος σου ὅμως ἠξήσεν, ὅτε ἐδεβαίωθης, ὅτι ἤμην ἐγὼ, ὁ Μιαντουκατοῦκ, με σάρκα καὶ ὅσθα, ἰδίως δ' ὅτε σε εἰδοποίησα, ὅτι κατεῖχον ἐγγράφον τινα, ἀφορῶντα εἰς σέ, τὰ ὁποῖα, ἐὰν παρεδίδοντο εἰς τὴν ἰσπανικὴν κυβερνήσιν, ἤθελον σε ἀναδιβάσει εἰς τὴν ἀγχόνην. Ὁ φόβος σου μοὶ ἠγγύατο περὶ τῆς ζωῆς μου. Δὲν ἠθέλησα νὰ σοὶ ἀποδώσω τὴν κατ' ἐμοῦ φονικὴν ἀπόπειράν σου, ἀλλ' ἀπέριψα ὅλον τὸ βῆμας αὐτῆς ἐπὶ τῆς δυστυχούς θυγατρὸς μου, ἥτις ἀνὰ πάσαν ἐπέτειον τοῦ ὑποτιθεμένου ἐγκλήματος της, παρεφρόνει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Ὑπέφερον! Περιέμεινα ἄρκετὰ! Ἦθελον νὰ ἐκδικηθῶ κατὰ σοῦ διὰ τῶν αὐτῶν μέσων, ἀλλ' ἀνέβαλλον τὴν ἐκδίκησίν μου· ἦτο τόσον φοβερά, ὥστε ἐφρίττον.

Ἡ βροχὴ ἐπιπτε ὡς χεῖμαρρος πρὸ πολυτοῦ τοῦ φῶς εἶχε σβεσθῇ, ἀλλ' ἡ φωνὴ τοῦ Μιαντουκατοῦκ ἀντήχει εἰς τὸ σκότος.

Κατὰ διαλειμματα, ταχεῖα ἀστραπὴ ἐδείκνυε τὸν Λοπές ἐκτάδην κείμενον, τὸν Μιαντουκατοῦκ κεκλιμένον πρὸς αὐτόν καὶ τὴν Ἀδελαΐδα, ὀρθίαν, ἀκίνητον, με τὰ ἐνδύματα βεβεγμένα ὑπὸ τῆς βροχῆς καὶ καθημαγμένα.

[Ἡ συνέχεια.]

Δ**

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ἡ ὅρα προηγουμένου φύλλου]

— Ἀ! μὴ σπαράσσητε τὴν καρδίαν μου, κύριε Βουσύ, ἀνέκραξεν ἡ δέσποινα Μονσωρῶ, πλησιάζασα τὸν νέον ὁ πατήρ μου ἀγνοεῖ, ὅτι φοβοῦμαι ἐκείνον τὸν ἀνθρώπον, ὅτι τὸν μισῶ, ἀλλ' ἐπιμένει νὰ θεωρῇ αὐτὸν σωτήρά μου, ἐνῶ ἐγὼ, τὴν ὁποίαν ὀδηγοῦσι τὰ προαισθητά, ἐπιμένω νὰ θεωρῶ αὐτὸν δημίον μου.

— Ἀρτεμῖς! Ἀρτεμῖς, ἀνέκραξεν ὁ βαρὸνος, σὲ ἔσωσε!

— Ναί, ἀνέκραξεν ἐπίσης ὁ Βουσύ, παρασυρθεὶς ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς συνέσεως καὶ τῆς ἀνθρωπότητος· ναί· ἐὰν ὅμως ὁ κίνδυνος δὲν ἦτο ὅσον φαντάζεσθε αὐτὸν μέγας, ἐὰν ἦτο τεχνητός, ἐὰν ἦτο... ἡ ζεύρω καὶ ἐγὼ. Ἀκούσατε, βαρὸνος, ὑποκρίπτεται μυστήριόν τι, τὸ ὁποῖον θ' ἀποκαλύψω. Διαμαρτύρομαι ὅμως, ὅτι, ἐὰν ἤθελον εὐτυχῆσαι νὰ εὐρεθῶ εἰς τὴν θέσιν τοῦ κυρίου δὲ Μονσωρῶ, ἐγὼ ἐπίσης ἤθελον